

## בס"ד. ש"פ משפטים, מבה"ח וער"ח אדר-ראשון, ה'תשכ"ב

(הנחה בלתי מוגה)

**ויאמר** לו יהונתן מחר חודש ונפקדת כי יפקד מושבך<sup>1</sup>. הנה בפסוק זה נאמרו ב' ענינים<sup>2</sup>, ונפקדת, כי יפקד, שלכאורה סותרים זל"ז, שהרי יפקד הוא לשון חסרון, ונפקדת הוא לשון זכרון (כפירוש התרגום ורש"י), שזהו"ע של המשכה, ולמעלה יותר הו"ע של יחוד, כלשון חז"ל<sup>3</sup> חייב אדם לפקוד את אשתו. ואעפ"כ נאמר ונפקדת כי יפקד מושבך, שענין ההמשכה והיחוד (ונפקדת) בא דוקא אחרי הקדמת החסרון וההעלם (יפקד מושבך). וזהו ג"כ כללות הענין דמחר חודש, דר"ח ענינו יחוד שמשא וסיהרא, שאז מתחדש הירח שמקבל אורו מהשמש, וענין זה בא דוקא אחרי ההעלם והביטול בערב ר"ח, כידוע. והנה<sup>4</sup>, חידוש הירח בר"ח אינו דומה להחידוש שבר"ה, חג שהחודש מתכסה בו<sup>5</sup>, כי בר"ה הכיסוי וההעלם הוא באופן שהמלכות נסותרת מבנינה לגמרי, לפי שאז חוזר כל דבר לקדמותו, והו"ע סילוק לגמרי, ולכן צריך להיות אז בנין המלכות, להמשיך את המלכות ממקורה העצמי, ולפעול בנין המלכות בבחי' פרצוף שלם, שזהו"ע הט' ברכות והט' תקיעות שע"ז ממשיכים הט' ספירות לבחי' נקודת המלכות, משא"כ ענין ר"ח, שזהו מה שיי"ב ראשי חדשים מקבלים מר"ה, היינו, שהמשכת המלכות שבר"ה נמשכת אח"כ ליי"ב ראשי חדשים, אין זה סתירת בנין המלכות, כי אם שהמלכות היא בהעלם ובביטול, שנעשית בבחי' נקודה תחת היסוד. והעלם וביטול זה הוא הכנה והקדמה להגילוי דר"ח, שאז נעשה יחוד שמשא וסיהרא, שהו"ע יחוד זו"ן, ולמעלה יותר ענין יחוד חו"ב, עד למעלה מעלה עד אין קץ, הנה יחוד זה נעשה אחרי הקדמת ההעלם והביטול דוקא, שזהו ע"ד הענין דונפקדת כי יפקד מושבך, שדוקא ע"י ההעלם דכי יפקד נעשה ונפקדת, כנ"ל.

(1) שמואל"א כ, יח — הפטרת שבת ערב  
 ר"ח. (3) יבמות סב, ב.  
 (2) ראה מאמרי אדמו"ר הזקן תקס"ח ח"א  
 ע' תקלד. אוה"ת ברכה ע' א'תתצב. המשך  
 והחרים תרל"א ס"ע סג ואילך. סה"מ תרנ"ח  
 ע' קעט ואילך. סה"מ עזר"ת ע' עא. ועוד.  
 (4) ראה המשך והחרים וסה"מ תרנ"ח  
 הנ"ל.  
 (5) ר"ה ח, סע"א ואילך.

ב) **ויש** לקשר זה עם מ"ש בפרשתנו<sup>6</sup> אם כסף תלוה את עמי את העני עמך<sup>7</sup>, ואיתא על זה במד"ר<sup>8</sup> אמר דוד רבון העולם ישב עולמך (שיהי' בשוה כולם עשירים) שנאמר<sup>9</sup> ישב עולם לפני אלקים, א"ל הקב"ה אם אעשה את עולמי שוה, חסד ואמת מן ינצרוהו (מי ישמור החסד והאמת). וצריך להבין, מהו ההכרח שיהי' חסד ואמת. ומבואר בזה<sup>10</sup>, שכללות ענין ההשתלשלות הוא באופן דמשפיע ומקבל, וכיון שהענינים שלמעלה נעשים ע"י עבודת האדם, דרוח אייתי רוח ואמשיך רוח<sup>11</sup>, לכן צריך שיהי' עשיר ועני למטה, וע"י ההשפעה מהעשיר לעני, הנה רוח אייתי רוח ואמשיך רוח, שנעשה גם למעלה ההשפעה למקבל, שהו"ע יחוד זרין, ולמעלה יותר, יחוד חו"ב. והנה, כיון שע"י ההלואה פועלים ענין היחוד למעלה, הרי מובן שענין ההלואה מגיע בבחי' שלמעלה ממשפיע ומקבל, כידוע<sup>12</sup> שיחוד ב' דברים הוא בכח בחי' שלמעלה משניהם. וזהו מ"ש את עמי את העני עמך, ואיתא במדרש<sup>13</sup> שכאשר העני עמך אזי אתה עמי, היינו, שממשיך בחי' כי עמך מקור חיים<sup>14</sup>, שמקור חיים טפל ובטל לך<sup>15</sup>, שהוא האור שטפל ובטל להעצמות. וכפי שממשיך במדרש שם, מה אני איני מוט לעולם אף אתה אין אתה מוט לעולם, שנאמר<sup>16</sup> כספו לא נתן בנשך גו' לא ימוט לעולם, דענין לא ימוט לעולם הוא העדר השינוי, וענין זה הוא מצד בחי' אוא"ס שלמעלה מהשתלשלות. וכיון שבחי' זו היא למעלה ממשפיע ומקבל, הנה על ידה נעשה היחוד דמשפיע ומקבל.

ג) **וביאור** הענין, דהנה כתיב<sup>17</sup> חסד חפצתי ולא זבח, ומזה מובן שבחי' החסד מגיע למעלה יותר מענין הזבח, ועד שכל

---

6) משפטים כב, כד.  
 7) בכל הבא לקמן — ראה ד"ה אם כסף תלוה את עמי באוה"ת פרשתנו (משפטים) ח"ד ע' א'קנא-א'קעב. ח"ח ע' ג'יז ואילך.  
 ד"ה הנ"ל תרכ"ז (סה"מ תרכ"ז ע' קכג ואילך). תרכ"ט (סה"מ תרכ"ט ע' סט ואילך). תרס"ה (סה"מ תרס"ה ע' קלח ואילך). תשכ"ז. ועוד.  
 8) שמו"ר פל"א, ה (ובפני ידי משה).  
 9) תהלים סא, ח.  
 10) ראה אוה"ת דרושים לר"ה ע' א'שצד.  
 11) סה"מ פר"ת ע' קלה. תרפ"ו ע' קי. וראה גם סה"מ תרכ"ז ע' שצט. ד"ה ארשב"נ תר"ץ.  
 12) סה"מ תרח"ץ ע' קמו. אג"ק אדמו"ר מוהררי"צ ח"ד ע' מד ואילך. ח"ו ע' רנה ואילך. ח"י ס"ע לה ואילך. ועוד.  
 11) ראה זח"ב קסב, ב.  
 12) ראה תניא אגה"ק סי"ב. לקו"ת תזריע כג, ג.  
 13) שמו"ר ספל"א.  
 14) תהלים לו, יו"ד.  
 15) ראה לקו"ת אמור לא, ג.  
 16) תהלים טו, ה.  
 17) הושע ו, ו. יל"ש שם רמו תקכב. וראה גם ד"ה כי תשא תשל"א (תו"מ סה"מ אדר ע' ג ואילך).

עיקר הכוונה הוא רק בחסד, חסד חפצתי ולא זבח. וצריך להבין, שהרי גדלה מעלת ענין הזבח, דנוסף לכך שהתורה מלאה בפסוקים שמדברים בענין הקרבנות, הרי גם כללות ענין עשיית המקדש הוא בשביל עבודת הקרבנות<sup>18</sup> (כמבואר גם בהמשך ההילולא<sup>19</sup>), ואיך אפשר לומר שעיקר הכוונה הוא בחסד דוקא, עד שחסד חפצתי ולא זבח. ואף שי"ל שבכתוב זה מדגיש את ענין החפץ דוקא, כידוע<sup>20</sup> ההפרש בין רצון לחפץ, שחפץ הוא פנימיות הרצון, מ"מ, אין זה מספיק, שהרי הקרבנות הם ענין עיקרי במקדש, וענין המקדש הוא כמ"ש<sup>21</sup> ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם, היינו שע"י המקדש נעשה דירה לו ית', והרי בענין הדירה יש לא רק רצון אלא גם חפץ, שזהו מה שנתאווה הקב"ה להיות לו דירה בתחתונים<sup>22</sup>, שהו"ע פנימיות הרצון.

**ויובן** ע"פ מאמר רז"ל<sup>23</sup> כל הקורא ק"ש בלא תפילין כאילו הקריב עולה בלא מנחה וזבח בלא נסכים. וביאור הענין, דהנה ההפרש בין עולה למנחה הוא, שעולה שהיא כליל על המזבח ואין הכהנים אוכלים אותה, הו"ע ההעלאה, ומנחה שהכהנים אוכלים ממנה, הו"ע ההמשכה, שזהו מנחה מלשון נחות דרגא<sup>24</sup>. ועד"ז הוא ההפרש בין זבח לנסכים, שזבח הו"ע ההעלאה, שהחלב ואימורים נשרפים ע"ג המזבח, ונסכים הו"ע המשכה למטה, שהנסכים שמנסכין ע"ג המזבח היו יורדים לשיתין שמחוללין ויורדין עד התהום<sup>25</sup>. וזהו גם ההפרש בין ק"ש לתפילין, דק"ש הו"ע העלאה מלמטה למעלה, שלאחרי הקדמת ברכות ק"ש, שהו"ע ההתבוננות בעבודת המלאכים (שהצורך בזה אינו רק בשביל נפש הבהמית<sup>26</sup>, אלא גם בשביל נפש האלקית<sup>27</sup>), אזי נעשה התכללות ועלי" מלמטה למעלה בק"ש. משא"כ תפילין הו"ע המשכה

ספ"ג. במדב"ר פי"ג, ו. תניא רפ"ו. ובכ"מ.  
 23 ברכות יד, סע"ב. נתבאר גם בלקו"ת  
 שלח מ, סע"א ואילך. מב, א ואילך. סה"מ  
 תרח"ץ ע' נו. וש"נ.  
 24 ראה לקו"ת פינחס עז, א.  
 25 סוכה מט, א. וראה לקו"ת שלח מא,  
 ג. אוה"ת על מארז"ל ע' ט.  
 26 ראה תו"א וישב ל, ב. לקו"ת ויקרא  
 ב, ב.  
 27 ראה סה"מ תרנ"ה ע' רלב. תש"ח ע'  
 90 ואילך.

18 ראה רמב"ם ריש הל' בית הבחירה.  
 וראה לקו"ת ח"א ס"ע 120 ואילך.  
 19 ד"ה באתי לגני הישי"ת פ"ב (סה"מ  
 הישי"ת ע' 112) וראה ד"ה באתי לגני תשכ"ח  
 פ"ב. ד"ה הנ"ל תשל"ב פ"ד ובהערה 22  
 (תו"מ סה"מ שבט ע' שז. ע' שסט).  
 20 ראה לקו"ת שה"ש כח, ריש ע"ד.  
 וש"נ. שו"ת הצ"צ חלק אבן העזר ח"ב  
 סרס"ג. וראה (בנדר"ד) סה"מ תרח"ץ ע' רלג.  
 21 תרומה כה, ח.  
 22 ראה הנחומא נשא טז. בחוקותי ג. ב"ר

למטה, כידוע שע"י מצות תפילין פועלים שיהי' הקב"ה מניח תפילין<sup>28</sup>, שהו"ע המשכת המוחין מלמעלה למטה<sup>29</sup>. וזהו שאמרו כל הקורא ק"ש בלא תפילין כאילו הקריב עולה בלא מנחה וזבח בלא נסכים, דק"ש בלא תפילין הו"ע אחד עם זבח בלא נסכים, שהו"ע העלאה בלא המשכה. והנה, תכלית הכוונה אינו בענין העלי' מלמטה למעלה, אלא בענין ההמשכה מלמעלה למטה דוקא. וזהו מש"נ חסד חפצתי ולא זבח, כי גם בזבח שענינו העלאה, תכלית המכוון הו"ע החסד, המשכה למטה דוקא, שנעשית ע"י הנסכים.

**ד) אמנם** עדיין צריך להבין, שהרי אמרו חז"ל<sup>30</sup> תפלות כנגד קרבנות תקנום, וא"כ, כשם שבקרבנות ישנו לא רק ענין הזבח, העלאה מלמטה למעלה, אלא גם ענין הנסכים, המשכה מלמעלה למטה, כמו"כ צ"ל גם בתפלה לא רק ענין ההעלאה, אלא גם ענין ההמשכה, וצ"ל מהו ענין ההמשכה שבתפלה. ויובן ע"פ מ"ש בגמרא<sup>31</sup> ששה דברים אדם אוכל פירותיהן בעוה"ז והקרן קיימת לו לעוה"ב, וחשיב גם עיון תפלה, ופריך והא אנן תנן<sup>32</sup> אלו דברים שאדם עושה אותם ואוכל פירותיהן בעוה"ז כו', וחשיב שם רק שלשה דברים, ומתריך, הני נמי בהני שייכי, ופירש רש"י<sup>33</sup> שעיון תפלה הוא בכלל גמ"ח, דכתיב<sup>34</sup> גומל נפשו איש חסד. והענין בזה, דהנה, העבודה דק"ש באה אחרי ההכנה והקדמה דברכות ק"ש ופסוקי דזמרה, שבפסוד"ז הו"ע ההתבוננות במ"ש<sup>35</sup> הודו על ארץ ושמים וירם קרן לעמו, דמה שנמשך על ארץ ושמים הוא רק הודו בלבד, הארה בעלמא<sup>36</sup>, שע"י התבוננות זו נעשה אצלו המרירות על ירידת הנשמה למטה, ומזה בא לתנועה של עלי' בהעבודה דברכות ק"ש עד לק"ש באהבה כרשפי אש, שזהו"ע עלי' מלמטה למעלה. ואח"כ בתפלת שמו"ע נעשית ההמשכה מלמעלה למטה, והיינו שאחרי המרירות על ירידת נשמתו למטה, שמצד זה עומד בברכות ק"ש ובק"ש בתנועה של עלי' מלמטה למעלה, באה אח"כ העבודה דתפלת שמו"ע באופן של המשכה מלמעלה למטה, שזהו"ע הבקשות שבתפלה, רופא חולים ומברך השנים כו', שיומשך האור למטה דוקא<sup>37</sup>. ועפ"ז מובן שאע"פ שכללות

(33) שבת שם, ב — ד"ה הני בהני שייכי.

(34) משלי יא, יז.

(35) תהלים קמח, יג"ד.

(36) ראה תו"א ויצא כב, א. ובכ"מ.

(37) ראה לקו"ת ברכה צו, א. שה"ש ה, ג.

(28) ברכות ו, א.

(29) תו"א מקץ לה, ב ואילך. ובכ"מ.

(30) ברכות כו, א"ב.

(31) שבת קכז, סע"א ואילך.

(32) פאה פ"א מ"א.

ענין תפלה הוא כמו קרבנות שענינם העלאה מלמטה למעלה, שבזה נכלל גם תפלת שמו"ע, וזהו שתפלת שמו"ע היא בעמידה, שהו"ע העלי' והביטול כעבדא קמי מרי'<sup>38</sup> [ולכן אמרו כל הקורא ק"ש בלא תפילין כאילו כו', שעיקר ענין ההמשכה מלמעלה למטה הוא ע"י תפילין דוקא], מ"מ, בפרטיות יותר, יש חילוק בין ק"ש לשמו"ע, שק"ש הו"ע ההעלאה ושמו"ע הו"ע ההמשכה. ובזה יובן מה שלפעמים מבואר שעיקר העבודה היא ק"ש'<sup>39</sup>, ולפעמים מבואר שעיקר העבודה היא שמו"ע'<sup>40</sup>. והענין בזה, שבנוגע לנה"ב שבטבעו הוא בתנועה דירידה, כמ"ש'<sup>41</sup> רוח הבהמה היורדת למטה, עיקר העבודה הוא לשנות את טבעו, להיות בעלי' מלמטה למעלה, שהו"ע ק"ש. אך בנוגע לנה"א שמצד עצמו הוא בתנועה דעלי', הנה העבודה הוא לשנות את טבעו שיהי' בתנועה של המשכה מלמעלה למטה, שהו"ע שמו"ע. וזהו עיקר העבודה בנוגע לנה"א, שלא תהי' בתנועה של עלי' מלמטה למעלה, שהרי לא לתהו בראה'<sup>42</sup>, אלא התכלית הו"ע ההמשכה מלמעלה למטה, ומה שצ"ל תחילה העבודה דק"ש שהו"ע העלאה, הנה כל ענין ההעלאה אינו אלא בכדי שאח"כ יהי' ענין ההמשכה, כי אי אפשר להיות המשכה בלא העלאה תחילה. ולזאת צ"ל הזהירות שההעלאה לא תהי' באופן של רצוא לגמרי, כמו שהי' בשני בני אהרן'<sup>43</sup>, כי אם באופן שלאח"ז יהי' השוב למטה. וכמו"כ הוא גם בעבודת הקרבנות, שתכלית ענין הקרבנות הוא שלאחרי ההעלאה למעלה תהי' גם ההמשכה למטה, שזהו"ע נח"ר לפני שאמתי ונעשה רצוני'<sup>44</sup>, נח"ר הוא מלשון נחות דרגא'<sup>45</sup>, שזהו התכלית בעבודת הקרבנות, שיהי' מזה נח"ר, המשכה למטה, להיות דירה לו ית' בתחתונים. וענין זה נעשה ע"י ענין המנחה ונסכים דוקא, וזהו חסד חפצתי ולא זבח, דתכלית הכוונה בענין הזבח הוא שיהי' מזה אח"כ בחי' חסד, המשכה למטה, ע"י מנחה ונסכים.

(ה) **והנה** ע"ז שעבודת האדם למטה היא באופן שלאחרי הרצוא (העלאה) נעשה ענין השוב (המשכה), נעשה ענין השוב גם למעלה בספירת המלכות, והיינו, שעם היותה מצד עצמה בבחי' רצוא

אדמו"ר הזקן מארז"ל ע' תסה ואילך. אוה"ת  
אחרי ח"ב ע' תקלח ואילך. סה"מ תרמ"ט ע'  
רנו ואילך. ועוד.

(44) תו"כ ופרש"י ויקרא א, ט. ועוד.  
(45) ראה לקו"ת פינחס עו, א. שמע"צ צב,

(38) ראה שבת יו"ד, א.  
(39) סידור (עם דא"ח) יט, ג.  
(40) לקו"ת בלק עא, ג.  
(41) קהלת ג, כא.  
(42) ע"פ ישעי' מה, יח.  
(43) ראה אור החיים אחרי טז, א. מאמרי ד.

ועלי' למעלה, כמ"ש<sup>46</sup> למען יזמרך כבוד ולא ידום, דנהורא תתאה קארי תדיר לנהורא עילאה ולא שכ"ך<sup>47</sup>, הנה ע"י עבודת האדם באופן של שוב, נעשה גם המשכת האור בספירת המלכות. וזהו מ"ש<sup>48</sup> גומל נפשו איש חסד, דנפש קאי על בחי' המלכות, וע"י עבודת האדם בעיון תפלה ובגמ"ח, פועל גם ההמשכה בבחי' המלכות, שזהו מה שגומל חסדים לנפשו. דהנה כתיב<sup>48</sup> כי אמרתי עולם חסד יבנה, וידוע שיש בזה ב' פירושים<sup>49</sup>, פירוש הא', שבנין העולם הוא ע"י מדת החסד, ופירוש הב', שבשביל שיהי' עולם צריכים לבנות מדת החסד. ולב' הפירושים הנה ההמשכה בעולם היא ממדת החסד דוקא, אלא שבתחילת הבריאה הי' זה מצד עצמו, דכי חפץ חסד הוא<sup>50</sup>, אבל עכשיו באתעדל"ת תליא מילתא<sup>51</sup>, הנה ע"י עבודת האדם בעיון תפלה וגמ"ח, ממשך מבחי' כי חפץ חסד הוא, שיומשך האור בבחי' המלכות ובעולמות.

(ו) **וזהו** מ"ש אם כסף תלוה את עמי את העני עמך, שע"י העבודה דגמ"ח נעשית גם למעלה ההשפעה מבחינת ז"א למלכות, וכמשנת"ל שיחוד ז"א ונוקבא הוא מצד בחי' האור שלמעלה משניהם, והו"ע את עמי, בחי' כי עמך מקור חיים, שזהו"ע בחי' חפץ חסד שלמעלה, שע"ז נמשך מז"א למלכות. וכל זה נעשה ע"י כללות קיום המצוות שנקראים בשם צדקה<sup>52</sup>, ובפרט ע"י עבודת הצדקה, ובפרט ע"י העבודה דגמ"ח שגדולה יותר מן הצדקה<sup>53</sup>. וביאור מעלת ההמשכה שע"י גמ"ח על ההמשכה שע"י הצדקה, יובן מענין גמ"ח וצדקה כמו שהם כפשוטם. דהנה, במצות צדקה, הקישור של המשפיע ומקבל הוא רק בשעת נתינת הצדקה, משא"כ בגמ"ח נשאר הקישור גם לאחרי הנתינה, דעבד לזה לאיש מלוה<sup>54</sup>. והדוגמא מזה למעלה, שהיחוד שנעשה ע"י הצדקה אינו יחוד תמידי, משא"כ היחוד שנעשה ע"י גמ"ח הוא יחוד תמידי, וזהו ההפרש בין יחוד חו"ב ליחוד זו"ן, כידוע<sup>55</sup> שזו"ן נקראים בשם דודים, וחו"ב נקראים בשם רעים, שהם תרין רעין דלא מתפרשין לעלמין, שהו"ע יחוד תמידי. ועוד מעלה בגמ"ח לגבי צדקה, שצדקה

46) תהלים ל, יג.  
 47) ראה זוהר ח"ב קמ, א. ח"א קעת, ב.  
 48) ב, פו, ב.  
 49) תהלים פט, ג.  
 50) ראה אוה"ת (יהל אור) לתהלים ע'  
 שיד. ועוד.  
 51) מיכה ז, יח.  
 52) ראה לקו"ת נצבים מז, ב. ובכ"מ.  
 53) ראה תו"א מקץ לה, ב. מב, ג. לקו"ת  
 שה"ש מד, ג. ובכ"מ.  
 54) סוכה מט, ב.  
 55) משלי כב, ז.  
 זח"ג ד, א.

היא לעניים, משא"כ גמ"ח שהיא בין לעניים ובין לעשירים<sup>55</sup>. והענין בזה, שצדקה לעניים קאי על המשכה לעולמות ביי"ע, משא"כ גמ"ח שהיא גם לעשירים, קאי על ההמשכה לעולם האצילות<sup>56</sup>. ועוד זאת, שכאשר הגמ"ח היא באופן שאין לו שום ריוח מזה, דלא כמו קנין (במקח וממכר) שהוא כדי להרויח, אזי ההמשכה היא מבחי' שלמעלה מאצילות. דהנה, מבואר בתורה אור פרשתנו<sup>57</sup> על הפסוק<sup>58</sup> כי תקנה גר', שקנין הוא באצילות, כמאמר<sup>59</sup> ברוך עושך ברוך יוצרך ברוך בוראך ברוך קונך, שעולם האצילות נקרא בשם קנין לפי שהוא גילויי העולם. אמנם, קנין הוא בשביל הרויח, משא"כ גמ"ח שאינו בשביל ריוח, הוא למעלה יותר (לא רק מצדקה, שהיא לעניים, בחי' ביי"ע, אלא) גם מבחי' קנין, בחי' אצילות. והענין הוא, דהנה מצינו שעבודה צורך גבוה<sup>60</sup>, וכמארז"ל<sup>61</sup> עה"פ<sup>62</sup> צור ילדך תשי, בזמן שישראל עושין רצונו של הקב"ה מוסיפין כח בגבורה של מעלה כו', ובזמן שאין עושין רצונו של הקב"ה כביכול מתישין כו', ולאידך כתיב<sup>63</sup> אם צדקת מה תתן לו גר'. אך הענין הוא<sup>64</sup>, שבבחי' ההשתלשלות נוגע עבודת הנבראים, שע"י עבודתם מוסיפים אורות באצילות, וכן להיפך כו', משא"כ בבחי' אוא"ס שלמעלה מהשתלשלות. וזהו ההפרש בין קנין לגמ"ח, דקנין שיש בו ריוח הוא ההמשכה באצילות, בבחי' ההשתלשלות, משא"כ גמ"ח מגעת בבחי' האור שלמעלה מהשתלשלות, וכנ"ל שע"י גמ"ח ממשיכים בחי' כי עמך מקור חיים, שמצד בחי' זו דוקא נעשה אמיתית היחוד.

ז) **וזהו** מ"ש ויאמר לו יהונתן מחר חודש ונפקדת כי יפקד מושבך. דהנה, בזמן הזה ספירת המלכות היא בירידה והעלם, ולעתיד לבוא תהי' בגילוי. אמנם, כיון שכל הגילויים דלעתיד לבוא תלויים במעשינו ועבודתינו בזמן הזה<sup>65</sup>, הרי מוכרח שגם בזמן הזה ישנו ענין הגילוי. והו"ע בנין המלכות בר"ה שנעשה ע"י העבודה דתקיעות, ומר"ה נמשך ההמשכה לכל הי"ב ראשי חדשים, שבהם מאירים י"ב צירופי שם

55) ראה אוה"ת (יהל אור) לתהלים ע' לד. 62) האזינו לב, יח. 63) איוב לה, ז.

57) עו, ב. 58) ריש פרשתנו. 59) סדר קידוש לבנה. 60) ראה עבודת הקודש חלק העבודה פרק ג. שלי"ה שער הגדול כט, ב ואילך. 61) איכ"ר פ"א, לג. 64) ראה אוה"ת פרשתנו ע' א'ריט ואילך. 65) סה"מ עזר"ת ס"ע קצה ואילך. ד"ה לא תהי' משכלה וד"ה בשעה שהקדימו תשי"ב (תו"מ ח"ד ס"ע 324 ואילך; ח"ה ע' 236). ובכ"מ. 66) ראה תניא רפ"ז.

הוי"66, שבכל ר"ח נעשה יחוד זו"ן, שהו"ע ההמשכה מז"א למלכות. וזהו ג"כ ענין יהונתן ודוד, שדוד הוא בחי' המלכות, ולכן, אף שהי' מלך, והנהגתו היתה באופן דואתהלכה ברחבה67, מ"מ אמר על עצמו כי עני ואביון אני68, לפי שספירת המלכות היא בתכלית הביטול. וע"י הביטול דמלכות, שהו"ע כי יפקד מושבך, נעשה ונפקדת, שהו"ע ההמשכה מז"א, שזוהי גם ההמשכה לדוד מיהונתן בן שאול, שאול מרחובות הנהר, מבחי' בינה69, ועד שתתעלה המלכות למעלה יותר להיות בשוה עם בחי' ז"א, שזהו מ"ש70 והי' אור הלבנה כאור החמה, שלא זו בלבד שלא יהי' בה חסרון, אלא עוד זאת, שתהי' בשוה לאור החמה, ועד שאח"כ תהי' כאור שבעת הימים71.



(69) עץ חיים שער ח (שער דרושי נקודות) פ"ד.

(70) ישע' ל, כו.

(71) ראה ספר הערכים חב"ד (כרך ג) ערך אור הלבנה ע' שטו, ובהנסמן שם.

(66) ראה מאמרי אדמו"ר הזקן אוה"ת וסה"מ עזר"ת שבהערה 2. ועוד.

(67) תהלים קיט, מה.

(68) שם פו, א.